

NOVI PREFEKT KONGREGACIJE ZA BOGOŠTOVLJE I KONGREGACIJE ZA SAKRAMENTE

Kard. James Robert Knox

godina, iznenada je opet dokine. Isto bi tako bilo čudno da se nije istodobno ispražnjeno mjesto prefekta Kongregacije za **disciplinu** sakramenata sada tješnje povezalo s uredom koje je nadležno za **slavljenje** sakramenata.

Posebno je razveseljivo da je vodstvo obiju Kongregacija povjereno čovjeku koji ne posjeduje samo kurijalna i diplomatska već i pastoralna iskustva.

Kard. Knox je rođen 2. ožujka 1914. i zaređen za svećenika 1941. god. Kad je promoviran za doktora teologije i crkvenog prava, od 1945. do 1948. bio je vicerektor rimskog kolegija »De propaganda fide« u kojem

Sigurno je rijetko kada u zadnjim godinama prije imenovanja novog prefekta neke rimske Kongregacije bilo toliko nagađanja i glasina kao što je bio slučaj kod imenovanja novog prefekta Kongregacije za bogoštolje. Govorkalo se da će ona postati jednim od odjeljenja Državnog tajništva (op. prev.: pogotovo kad je već više mjeseci akte dotične Kongregacije potpisivao kard. Villot »de speciali mandato Summi pontificis«) ili da će je absorbirati mnogo starija Kongregacija za sakramente.

No papa je Pavao VI dne 25. siječnja 1974. imenovao melburnskog nadbiskupa, kardinala Jamesa R. Knox (v. sliku), prefektom Kongregacije za bogoštolje i ujedno Kongregacije za sakramente. U stvari bi bilo čudno da papa, koji se osobno brine za sve pojedinosti liturgijske obnove i koji je Kongregaciju za bogoštolje ustanovio pred nepunih pet

se na svećeništvo spremaju studenti iz svih misijskih zemalja. Tu je mogao steći prva iskustva s problemima Crkve u »trećem svijetu«. God. 1949. postao je suradnikom tadašnjeg substituta Montinija u Državnom tajništvu. God. 1950. opet mu je pružena prilika da pribavi iskustva u misijskoj Crkvi kao tajnik internuncija u Japanu. Nakon ređenja za biskupa god. 1950. postao je apostolski delegat u Britanskoj istočnoj i zapadnoj Africi, a 1957. internuncij u Indiji. God. 1967. povjereno mu je vodstvo velike nadbiskupije u Melburnu, a 1973. pozvan je u kardinalski kolegij.

Najistaknutiji je događaj njegove biskupske službe sigurno bio svjetski euharistijski kongres u njegovu biskupskom sjedištu Melburnu. Slično kao što je svjetski euharistijski kongres u Münchenu god. 1960, neposredno prije koncila, htio svima predočiti iskustva liturgijskog pokreta po cijelom svijetu i ujedno pokazati smjer u kojem rad na toj obnovi treba dalje ići, tako je i kongres u Melburnu htio demonstrirati rezultate pokoncilске liturgijske reforme i istodobno započeti njezinu novu fazu. Tako su u danima prije velikoga završnog misnog slavlja održana bogoslužja s pojedinim skupinama (s djecom, sa starima i bolesnima, s omladinom, sa starosjediocima, s iseljenicima). Kod toga se nastojalo bogato bogoslužje što uzornije primijeniti na svaku pojedinu skupinu. Zajedno s tajnikom Kongregacije za bogoštovlje, nadbiskupom Bugnini, koji je i kasnije prisustvovao kongresu u Melburnu, kardinal je Knox tada uspio, unatoč nekim protivljenjima, dobiti dozvolu novih u vlastitoj zemlji izrađenih Euharistijskih molitava — kanona za pojedina slavlja tog kongresa (usp. Kanone za ljude iz kamenog doba i za djecu u »Gottesdienst« 1973, 7).

Treba se nadati da će ta dvojica i u buduće rješavati naredne probleme liturgijske obnove, međusobno dopunjujući stručno znanje i iskustvo, razboritim pogledom u sadašnjost i u budućnost.

Reiner Kaczynski
»Gottesdienst« 1974, 4